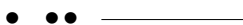

приложение на ранномодерните дисциплинарни технологии. Привилегирован „субект“ на ранномодерните „технологии на душата“ (М. Фуко) представлява женската мистика, чийто разцвет в Испания през XVI и XVII в. бележи една по-дълбока степен на проникване и овладяване на тялото от страна на техниките за дисциплинаране на личността.

Владимир Сабоурин е преподавател по история на испанската литература в катедра „Романистика“ на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, където работи от 1994 г. Научните му интереси са в областта на испанската литература на ранната модерност (XV–XVII в.). Автор е на 80 публикации и 7 книги, между които *Произход на испанския пикаресков роман* и *Свещенотрезвото. Мистика и Модерност*. Носител е на наградата „Дъбът на Пенчо“ за литературоведски приноси към модерната българска култура.

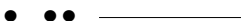
На 14 октомври 2009 г. гл. ас. д-р **МАРИН КИРИЛЧЕВ ПЕТКОВ** от катедра „Германистика и нидерландистика“ защити дисертацията си пред СНС при БАН. Той е постъпил във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ през 1998 г. като асистент по съвременен немски език. Научните му интереси са в областите история на немския език, история на немско-езичните страни, историческа и съвременна немска морфология, проблеми на ономастиката и на превода. Специализирал е през 2000 г. във Виена (Австрия), през 2003 г. и 2006 г. в Йена (Германия).

Дисертацията на тема *Словообразователните модели в старовисоконемските и в старобългарските славянски антропоними* разглежда в съпоставителен план словообразуването при старовисоконемските (германски) и при старобългарските (славянски) лични имена. Изследването обхваща засвидетелстваните в писмени паметници

антропоними за периода VI – XI/XII в. и защитава тезата, че и в двата езика личните имена се образуват по индоевропейски модели, но продуктивността им е различна. Наблюдават се четири способа на образуване на имена: композиция, съкращаване, деривация и конверсия. Чрез композиция се образуват двусъставни лични имена, като четири типа се срещат в двата ономастикона: съществително + съществително, прилагателно + съществително, съществително + прилагателно, прилагателно + прилагателно. Останалите три словообразователни способа, които също са широко застъпени в личноименните системи на средновековните немци и българи, образуват едносъставни имена, като особено продуктивни са деривацията и конверсията. Като най-продуктивен способ при старовисоконемските лични имена се явява композицията, докато за старобългарските антропоними е характерна деривацията. Семантиката на личноименните основи, от които са образувани антропонимите, също е идентична за двата езика, което показва сходство в мотивацията на именуването. Наблюдават се следните области от бита и мирогледа на средновековния човек: война (най-пълно представена в двата езика), животни (хищници), имена на растения (дървета), религия, право, мисъл, човек, род, цветове.

Работата може да послужи като основа за по-нататъшни ономастични изследвания, особено в областта на българската средновековна антропонимия, понеже в приложението е включен пълен списък на старобългарските лични имена от славянски произход (около 300), засвидетелствани в домашни и чужди извори.

На 21.10.2009 г. *ст. ас. д-р ПОЛИНА ВАЛЕНТИНОВА ВЕНКОВА* от катедра „Класически и източни езици и култури“ защити дисертацията си пред СНС по Литературознание при ВАК. От 2002 г. тя работи на хонорар, а от 2008 г. е щатна преподавателка по китайски език. Научните ѝ интереси са в областта на китайската литература, култура, народопсихология, национални малцинства. Специализирала е в Пекин през 2001–2002 година.